

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 430)

Nov (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 250)

சிதபாஸந முத்திரை

54-2. ஸ்புடெள ப்ரஸாரிதௌ ஹஸ்தௌ குர்யாத் அஞ்ஜலி ரூபகௌ

55. சிதபாஸநஸ்ய முத்ரைஷா சுத்தஸத்த்வமயீ பரா

த்வாத்ரிம்சதிதி முத்ராணாம் ஸர்வ தோஷ விநாசிநீ

குறிப்பு – இது சிதபாஸந முத்திரை ஆகும். இது மிகவும் உயர்ந்த சுத்தஸத்த்வத்தைக் கொண்டதாகும். இதுவரை அனைத்து தோஷங்களையும் போக்கவல்ல 32 முத்ரைகள் குறித்துக் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 117)

146. பர்யாப்தம் பர்யசைஷம் கணசரணகதாமாஷ்பாதம் சிசிசேஷ

மீமாம்ஸா மாம்ஸலாத்மா ஸமஜநிஷி முஹுஸாங்க்ய யோகௌ
ஸமாக்யம்

இத்தம் தைஸ்தை: யதீந்த்ர த்ருடித பஹும்ருஷா தந்த்ர காந்தாரபாந்தை:

அந்தர்மோஹக்ஷபாந்தை: அஹஹ கிம் இஹ நச்சிந்தநீயம் தநீய:

பொருள் – [சிஷ்யன் கூறுவது] நான் கணாதருடைய ஸித்தாந்தங்களை அறிந்தேன் (வைசேஷிகம்). அக்ஷபாதர் எனப்படும் கௌதமருடைய ந்யாய சாஸ்த்ரம் படித்தேன். மீமாம்ஸை என்னும் சாஸ்த்ரம் மூலம் எனது மாமிஸ உடல் வலுப்பெற்றது. ஸாங்க்யம் மற்றும் யோகம் ஆகியவற்றை அடிக்கடி படித்தேன். இப்படிப்பட்ட பொய்யான மதங்கள் என்னும் கானகத்தில், அறியாமை என்னும் இருளால் மூடப்பட்டு திரிந்தபடி உள்ளவர்களுக்கு, யதிராஜரால் தூண்டப்பட்ட நமக்கு, வேறு ஏதேனும் அங்கு உள்ளதா?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 395)

திருவாய்மொழி ஆறாம் பத்து முதலாம் திருவாய்மொழி
வைகல் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழ், “நோற்ற நோன்பு” தொடங்கி நாலு ப்ரயோகம் சரணம்
புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாய்
அவிளம்ப்ய பல ப்ரதமான வ்யாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச் செய்தேயும் அபேக்ஷிதங்
கிட்டாதொழிவானென்? என்னில்; ஆழ்வாருடைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய
ஹிதத்துக்கும் கடவனாகையாலே, ஈச்வர புத்த்யா தலைகட்டிற்றில்லை.

விளக்கம் – “நோற்ற நோன்பு” என்பதான திருவாய்மொழி தொடங்கி, நான்கு
முறை சரணம் புகுந்த பின்னரும், தனது விருப்பம் நிறைவேறப் பெறாமல்
இருந்தார்; நான்கு முறை என்பது “நோற்ற நோன்பு, ஆராவமுதே, மானேய்
நோக்கு, பிறந்தவாறும்” ஆகிய திருவாய்மொழிகள் ஆகும். பலனுடன் ஸம்பந்தம்
கொண்டதும், விரைவாகவே பலனை அளிப்பதும் ஆகிய உபாயமான
ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட பின்னரும், இவருடைய விரும்பம் நிறைவேறாமல்
உள்ளது ஏன்? ஆழ்வாருடைய நன்மைக்கு வேண்டியும், அதனைப்
போன்றுள்ளதான ஜகத்தின் நன்மைக்கு வேண்டியும் உள்ளது ஈச்வரனின்
கடாசுஷம் என்பதால், “இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் மூலமாக இந்த ஜகத்தைத் திருத்த
வேண்டும்” என்பதாக உள்ள ஈச்வரனுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்ற
இயலவில்லை.

வ்யாக்யானம் - உகந்தருளின நிலங்கள்தோறும் புக்குத் தட்டித் திரிந்தார், அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றிலர்; நினைத்தபடி பரிமாறலான அவதாரத்தேறப் போனார். அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப் பெற்றிலர்; அதுதானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள ஒவ்வொரு திவ்யதேசத்திற்கும் சென்று, இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ளபோது அவன் தன்னைக் குளிர நோக்குதல், அணைத்தல், நலம் விசாரித்தல் போன்றவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியபடி தடுமாறித் திரிந்தார். அந்த இடங்களில் தான் எண்ணியபடி அவனுடைய பரிமாற்றங்களை அவன் செய்யப் பெற்றிலர். தொடர்ந்து தான் எண்ணியபடி பரிமாறுவதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ள அவதாரங்களில் ஈடுபட முனைந்தார்; அவையும் வேறு காலமாக உள்ளதால், அந்த நிலையிலும் பரிமாற்றங்கள் கிட்டவில்லை. அவை அனைத்தும் இவருடைய தளர்ச்சிக்குக் காரணங்களாக அமைந்தன.

வ்யாக்யானம் - இனி நித்ய ஸந்நிதியமுண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, சக்தி வைகல்யமுமின்றிக்கே யிருக்கிற இவ்விடமே யமையுமென்று மீண்டார்; அவ்வநுஸந்தாநந்தான் கால்நடை தந்து போகாதபடி ஈடுபடுத்திற்று, கால்நடை தருவார் காலிலே விழுந்து தூது விடுகிறார்.

விளக்கம் - அவதாரங்களை விடுத்து அர்ச்சாவதாரத்தில் ஈடுபடுவதற்கு, “இனி நித்ய” என்பது தொடக்கமாக மூன்று காரணங்களை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது எப்போதும் அருகில் உள்ளதாலும், திருமுகத்தை எப்போதும் காண்பித்தபடி உள்ளதாலும், எந்தவிதமான குறையும் இன்றி, சக்தி குறையும் இன்றி உள்ளதாலும், அர்ச்சாவதாரமே ஏற்றது என மீண்டார். ஆயினும், தான் நேரடியாகச் செல்லாமல் தூது விடுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “எப்போதும் அருகில் உள்ளதாலும்” என்பது தொடக்கமாக மேலே கூறப்பட்ட காரணங்களுடன் கூடிய திருவண்வண்டுரில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், கால்கள்

மேற்கொண்டு செல்ல இயலாமல், ஆழமாக ஈடுபடுத்தியது; ஆகவே கால்கள் கொண்டு அங்கு செல்லக்கூடியவர்களுடைய கால்களில் விழுந்து தூது விடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவ்வதாரம் தூதற்குச் சென்று அறிவிக்க வொண்ணாதபடியா யிருந்தது; “இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்ட நின்றானாகில் திருவண்வண்டுரிலே அறிவிப்போம்” என்று அங்கே ஆள் விடுகிறார். இவர்க்குப் பிறந்தது ஜ்ஞாந கர்மாநுக்ருஹீத பக்தியன்றே! ஒருவன் ப்ரஸாதமடியாக வந்ததிறே. தந்தலையிலேயும் ஒன்றுண்டாய், “அது நிரம்பிப் பெறவேணும்” என்று இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது, அங்ஙனம் சொல்லலாவதொன்றின்றிக்கே யிருந்தது. இவர்தாம் பரிக்ரஹித்த ஸாதநந்தான் விளம்ப ஸஹமுமன்றே! உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் கால்வாசி யேற்றமுண்டே! இங்ஙனே யடிப்பட்ட வுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே; ஆகையாலே ஆற்றாமை கரை புரண்டு ஆளிட்டு அறிவிக்கிறார்.

விளக்கம் – அவதாரங்களுக்குத் தூது விடாமல், அர்ச்சாவதாரத்தில் ஏன் தூது விடுகிறார் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தான் எண்ணியபடி இருந்த அவதாரங்கள் அனைத்தும் தூது விட இயலாதபடி, காலம் கடந்து இருந்தன; “ஆகவே நாம் சென்று நம்முடைய நிலையை அறிவிப்பதற்கு ஏற்றபடி அருகில் நிற்பதால், திருவண்வண்டுர் சென்று நமது நிலையை அறிவிப்போம்” என்று அங்கு தூதாக ஆள்விடுகிறார். ஆனால், தான் எண்ணியபோது அவனுடன் பரிமாற்றம் ஏற்படவில்லையென்றால், உடனே தூது விடவேண்டுமோ? “எஜமானன் மனது வைக்கும்போது நாம் அவனைக் காண்போம்” என்று பொறுத்திருக்க இயலாதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவருக்கு ஏற்பட்ட பக்தியானது ஞானம் மற்றும் கர்மம் மூலமாக வந்தது அல்ல; அவனுடைய க்ருபையால் வந்தது; ஆகவே இவரால் பொறுத்திருக்க இயலவில்லை. ஞானம் மற்றும் கர்மம் மூலம் பிறந்த பக்தி என்றால் பொறுத்திருக்க இயலும்; பகவத் க்ருபை மூலம் ஏற்பட்ட பக்தி என்னும்போது பொறுத்திருக்க இயலாது; இதற்கான காரணங்களை அடுத்து அருளிச் செய்கிறார். தன் மூலமாகச் செய்யவேண்டியதைச் செய்து, “அந்தச் செயல் முழுமையாகும் வரை காத்திருக்கவேண்டும்” என்று இருந்தால், தாமதத்தைப் பொறுக்கலாம்; ஆனால் இவருடைய பக்தி விஷயத்தில், இவரால் செய்யப்பட்டது என்பது ஏதும் இல்லை என்பதால் தாமதம் பொறுக்க இயலவில்லை. “மற்ற

உபாயங்களைக் காட்டிலும் ப்ரபத்தியானது மிகவும் விளரவாகப் பலன் அளிப்பதாகும்” என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரபத்தியின் ஏற்றத்தை அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் பற்றியவராக, “இத்தகைய ப்ரபத்தி உபாயத்தைப் பற்றியவர் என்பதாலும் பொறுத்திருக்க மாட்டார்”, என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்; இவர் பற்றிய உபாயமான ப்ரபத்தியானது, காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதது அல்லவோ? மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு ஏற்றம் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவர் பொறுத்திருக்கமாட்டார் அல்லவோ? பக்தி பரவசப்பட்டு, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றியதால், பிரிவாற்றாமை என்பது கரைபுரண்டு, தூதுக்கு ஆள் அனுப்பி, தனது நிலையை அறிவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “சரணம் புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேறாமளவும் ஆறியிருப்போம்” என்று தரித்திருக்கவல்ல ப்ரக்ருதியன்றே. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய் மடியச் செய்தேயும் இவர் தூது விடுகிறவிது ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லை. ச்ருதிகளுங் கூட “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று பேச்சுக்கு நிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு “அறிவில்லை” என்னவொண்ணாது; பசுடிகளின் காலிலே விழுகிற இவர்க்கு “அறிவுண்டு” என்னவுமொண்ணாது. ஆனால் என்னாவது? எதென்னில்; ஜ்ஞாநகாரியமான சாபலமிறே இவரது.

விளக்கம் – “நாம் அவனிடம் சரணம் புகுந்தோம். ஆகவே, அவன் மூலமாக நமக்குப் பேறு கிட்டும் காலம் முடிய நாம் பொறுத்திருப்போம்” என்று தரித்திருக்கவல்ல தன்மை கொண்டவர் அல்லர். முன்பு கூறப்பட்டது போன்று, நான்கு திருவாய்மொழிகளில் ப்ரபத்தி செய்தும், பேறு பெறாதவர், இப்போது ஏன் தூது விடுகிறார்? ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் என்பது ப்ரபத்தியைக் குறிக்கும். ப்ரபத்தியைச் செய்தபோதிலும், இவர் தூது விடும் இந்தச் செயலானது, ஞானம் அல்லது விடாப்பற்று ஆகியவற்றை விளைவாகப் புலப்படவில்லை. இதன் கருத்தை அரும்பதக்காரர் கூறுகிறார்; ப்ரபத்தி செய்தும் வராதவன், தூது விடுத்தாலும் வரமாட்டான் என்பதான விவேகம் இல்லாமல், மீண்டும் தூது விடுவதால், இந்தச் செயலானது ஞானத்தின் செயல் என்று கூற இயலாது. அவன் வருவதற்கான காரணமாக உள்ளதான குணங்களில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு என்பது நெஞ்சத்தில்

எப்போதும் உள்ளதால், விடாப்பற்றின் கார்யம் என்றும் கூறமுடியாது. இந்த இரண்டு காரணங்களும் இன்றி தூது விடும் செயலானது, அஞ்ஞானத்தின் செயல் என்று கூறலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ச்ருதிகளும் கூட, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே – வாக்கும் மனமும் திரும்பின” என்பதாக உரைத்தன; “இப்படிப்பட்ட விஷயமானது வாக்கு கொண்டு கூறுவதற்கு இயலாது”, என்று திரும்பி வந்த விஷயத்தைக் குறித்து, மீண்டும் பாசரம் கொண்டு உரைக்கவல்ல இவருக்கு “ஞானம் இல்லை” என்று கூற முடியாது. இந்தத் தூது செயலானது ஞானத்தின் கார்யம் என்று கூற இயலாததற்கு வேறு ஒரு காரணமும் உள்ளது; பறவைகளுடைய கால்களில் விழும் இவருக்கு, “அறிவு உள்ளது” என்று கூறவும் முடியாது. அப்படியானால் இது என்னவென்றால், ஞானத்தின் கார்யமான விடாப்பற்று என்பதாகிறது. மற்ற விஷயங்களில் ஏற்படும் விரக்தி அல்லவோ ஞானத்தின் பலன் என்றாகிறது? இப்படி உள்ளபோது, விடாப்பற்றானது ஞானத்தின் கார்யம் என்று கூறுவது எப்படி? அந்த ஞானத்தின் பலனாகவே இந்த விடாப்பற்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – இதர விஷயங்களில் விரக்தியிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லுகிறது; அந்த, ஜ்ஞாந பலமாயிறே இவ்விஷயத்தில் சாபலமிருப்பது. “ஜ்ஞாந வைராக்யராசயே”யிறே. இனித் தூது விடப் பார்த்தால் ஒரு ஐந்தர் வ்யாகரண பண்டிதனைத் தூது விடுகிறதுமன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது - பிராட்டியிலுண்டான ஏற்றமோ? என்னில்; அதுவுமுண்டிறே - அவரொருவரையும் அநுபவிக்கையால் வந்ததிறே அவளுக்குள்ளது, இருவரையுங் கூட வநுபவிக்கக் கோலுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவளுக்கு, விஷயாநுகுணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையில் நின்றும் வந்தார்க்கே வார்த்தை சொல்லிவிடவேணுமென்னும் நிர்பந்தமில்லையே இவளுக்கு, ராவண சங்கையில்லாமையாலே; ஆகையாலே கண்ணாற்கண்டாரை அடங்கலும் போகவிடுகிறாள்.

விளக்கம் - அதாவது மற்ற விஷயங்களில் ஏற்படும் விரக்தியானது எவ்விதம் ஞானத்தின் செயல் என்றாகிறதோ அதே போன்று, பகவத் விஷயத்தில் உள்ள விடாப்பற்றும் ஞானத்தின் செயல் ஆகிறது. பறவைகளுடைய கால்களில் விழுதல் என்பது அறியாமையின் கார்யம் என்பதைத் தகுந்த ந்யாயம் மூலம்

உணர்த்துகிறார். இவர் ஓர் அனுமனைப் போன்ற ஐந்திர வ்யாகரண பண்டிதனைத் தூது விட எண்ணவில்லை. ஐந்திர வ்யாகரண பண்டிதனைத் தூது விடாமல் பறவைகளைத் தூது விட்டது ஏன் என்பதற்குக் காரணம் கூறுகிறார்; பெரியபிராட்டியைக் காட்டிலும் இவருக்கு உள்ள மிகுதியான அன்பு காரணமாகவோ என்றால், அதுவும் ஒரு காரணம் என்கிறார். இராமனை மட்டுமே அனுபவித்தபடி வந்ததால் உண்டான ஏற்றம் சீதைக்கு உள்ளது; இராமனையும் சீதையையும் சேர்ந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பும் மிகுதியான அன்பு இந்தப் பராங்குச நாயகிக்கு உள்ளது. அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பும் விஷயத்திற்கு ஏற்ப அல்லவோ மனக்கலக்கமும் இருக்கும்? பெரியபிராட்டியைக் காட்டிலும் இவருக்கு மிகுந்த அன்பு உள்ளது என்று கூறுவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டு, பெரியபிராட்டி மற்றும் பராங்குச நாயகி ஆகிய இருவருடைய மன ஓட்டங்களைக் கூறுகிறார். இராமனிடமிருந்து தூதுவனாக வந்தவனிடம் மட்டுமே தூது செய்தியைக் கூற வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏதும் பராங்குச நாயகிக்கு இல்லை; ஆனால் அந்தக் கட்டாயம் சீதைக்கு இருந்தது; இதன் காரணம், பராங்குச நாயகிக்கு இராவணனைக் குறித்து ஐயம் ஏதும் இல்லை; அதாவது அனுமனைக் கண்ட சீதை, இவன் இராவணனாக இருப்பானோ என்று கொண்ட சந்தேகம் போன்று இங்கு ஏதும் இல்லை. ஆகவே தனது கண்களால் யாரைக் கண்டாலும் அவர்களைத் தூதாக இவள் அனுப்புகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டுரென்கிறவை யெல்லாம் அந்நிலங்களிறே. தூதுவிடுவார், நாயகன் பக்கலிலே சில குணங்கள் கண்டிறே விடுவது; அவையாவன, இத்தலையில் ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனாய், அறிந்தால் வருகைக்கீடான நீர்மையுடையனாய், வருகைக்கீடான சக்தியுமுடையனா யிருக்கையிறே; அவையெல்லாம் இவள் தூது விடுகிற விஷயத்திற் குறையில்லை, அறிவில் வந்தால் “ஐஞாந ஸம்பந்த்” என்கிறபடியே அறிவு கொடுத்த வஸிஷ்டாதிகளுக்கு முபகரிக்க வல்லனாம்படி யிருப்பானொருவன், நீர்மையில் வந்தால் “ரிபூணாமபி வத்ஸலம்” என்றால் “ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப:” என்னும்படியிறே அதிருப்பது, சக்தியில் வந்தால் “ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:” என்று எதிரிகள் பக்கலிலே கேட்குமத்தனை.

விளக்கம் – தலைவனை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் இரங்கியபடி நிற்பது நெய்தல் நிலத்தில் ஆகும். திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டுர் போன்றவை அது போன்று நிலங்கள் அல்லவோ? தூது விடுபவர்கள், நாயகனிடம் சில குணங்களைக் கண்ட பின்னரே தூது விடுவர். அவற்றில் சில குணங்கள்: நாயகியிடம் ஏற்பட்டுள்ள பிரிவாற்றமை துயரத்தின் தன்மை குறித்து அறிவு கொண்டவனாகவும், அதனை அறிந்த பின்னர் அவளிடம் வருவதற்கு ஏற்ற சக்தி கொண்டவனாகவும் இருத்தல் ஆகும். இவள் தூது விடுகின்ற திருவண்வண்டுரில் உறையும் ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில், இந்தக் குணங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. இக்குணங்கள் அவனிடம் உள்ளதை விளக்குகிறார். இவளுடைய துன்பம் அறிந்து வந்தால், இவனுக்கு ஞானம் உள்ளது என்றாகிறது; இது பாலகாண்டம் (1-12) - ஜ்ஞாந ஸம்பந்ந: - ஞானம் நிறைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, வசிஷ்டர் போன்றவர்களுக்கும் கூட உதவும்படியாக உள்ளான் என்பதால் புலப்படுகிறது. நீர்மைத்தன்மை உள்ளவன் என்பது அயோத்யாகாண்டம் (21-6) - ரிபூணாமபி வத்ஸலம் - பகைவரிடம் அன்பு காண்பிப்பவன் - என்றால், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (23-24) - ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: - கண்ணீருடன் உள்ளவன் - என்னும்படி உள்ள தன்மையால் புலப்படுகிறது. சக்தி கொண்டவன் என்பது, யுத்தகாண்டம் (16-6) – ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: - பராக்ரமத்தால் மகிழ்வு செய்பவனுக்கு - என்பதாக எதிரிகள் விஷயத்தில் புலப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - இனித்தான், நாயகனாவான் அறிவு, நிறைவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி யுடையவனிறே. “இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையவனா யிருக்கிறவன் வாராதொழிகைக்கு ஹேது அவ்விடங்களிலே ஆர்த்தர் பலருண்டாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலையை மறந்தானித்தனை; ரக்ஷணத்திலே யந்வயித்தால் “அஸ்தமிதாந்யபாவம்” என்னும்படியிறே யிருப்பது, ஆன பின்பு ஆர்த்தியை அறிவிக்க வரும்” என்று பார்த்தான். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத்தலையில் மேற்பட்டாரின்றிக்கே யிருக்குமிறே.

விளக்கம் – அடுத்து தமிழர்கள் கூறுவதான தலைவனுக்கு ஏற்ற இலக்கணமும் உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். நாயகன் என்பவன் தமிழர் இலக்கணப்படி, “அறிவு, நிறைவு, ஞாபகத்தன்மை, கடைப்பிடி” என்ற குணங்கள் கொண்டவன் ஆகிறான். இப்படிப்பட்ட பல குணங்கள் கொண்ட அவன், வராமல்

உள்ளதற்கான காரணம், அந்தந்த இடங்களில் துன்பம் கொண்டவர்கள் பலரும் உள்ளதால், அவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்ற செயலில் ஈடுபட்டு, இவளை மறந்தான். ஆனால், அவர்களைக் காப்பாற்றுவதில் அவன் ஈடுபட்டால், இவளை மறக்கவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். காப்பாற்றுவதில் அவன் ஈடுபட்டால், மாலதீ மாதவ நாடகத்தில் - அஸ்தமிதாந்யபாவம் - மறைந்து போன மற்ற எண்ணங்கள் கொண்டதாக - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான். இப்படி உள்ளபோது, அங்குள்ளவர்கள் அடைந்த துன்பத்தை உரைப்பதற்கு இங்கு வருவான் என்று எண்ணினாள். அவன் உள்ள இடங்களில் துன்பம் அடைபவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் வரமாட்டான்; காரணம் இங்குள்ளவர்களுடைய துன்பத்தை இவனுக்குக் கூறினால், இவளுடைய துன்பத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான துன்பம் கொண்டவர்கள் அங்கு இல்லை என்பது வெளிப்பட்டுவிடும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை தந்து போகமாட்டாள், தன்பந்து வர்க்கம் தனக்கு முன்னே நோவுபடாரிறே; தனக்கு முன்னே நோவுபடாரிறே; இனிக் கால்நடை தந்து போகவல்லார் வேணுமே; தன் பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பசுஷிகளை “ஏகதேச வாஸித்வத்தால் வந்த ஸம்பந்தமே நங்கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பு” என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலே விழுந்து போகவிடுகிறாள்.

விளக்கம் - ஆனால் அவனிடம் தான் செல்லுதல் அல்லது தோழிமார்களை அனுப்புதல் என்பதைச் செய்யாமல், பறவைகளைத் தூதுவிடுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தான் நேரடியாகச் செல்லமாட்டாள்; ஏனென்றால், தனது உறவினர்கள் அனைவரும் தனது நிலையைக் கண்டு முன்பே துன்பத்தில் உள்ளனர் என்னும்போது, தனது பிரிவாற்றாமையானது அவர்களை மேலும் வருத்தும் என்பதால் ஆகும். தனக்காகக் கால்நடையாக அங்கு செல்லும் தோழிமார்களும் வேண்டும் அல்லவோ? ஆனால், தனக்கு உறவாக இல்லாத பறவைகள், தனது கார்யம் செய்யும் என்பதை இவள் எப்படி அறிந்தாள் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தன் அருகில் வாழ்கின்ற பறவைகளை, “ஒரே இடத்தில் வாழ்வதன் மூலம் ஏற்படும் ஸம்பந்தமே தமது கார்யத்தை இந்தப் பறவைகள்

செய்வதற்கான காரணமாக அமையும்” என்று எண்ணியவளாக, அவற்றின் கால்களில் விழுந்து அவற்றைத் தூது செல்ல விடுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - உருத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கவாரே ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை, “பாண்டவர்கள் கார்யத்துக்காகத் தன்னையொக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு கூடத் திரியச் செய்தேயும், அவர்கள் பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகிறார் காணுமிவரும்; அவர்கள் தான் ஒரு தர்மாபாஸமுண்டு என்றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படுகிறார்கள், இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கேயிருக்க என்செய்யப்படுகிறார்” என்று அருளிச்செய்வார். “ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்யபிப்ரபோ” என்றவள் நிலையிறே இவளது. “மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:” ஆபாஸ ரக்ஷகரான பார்த்தாக்களாலும் தன்னாலும் நோக்கிக் கொள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்ட வாபத்திறே. “பகவாந்” பூர்ணரன்றோ! அபூர்ணர் கார்யம் செய்யவல்லாரென்று காணும் அவன் நினைவு. “ஹரி:” ஆச்ரிதருடைய விரோதி நிரஸநமே ஸ்வபாவமாக வுடையவனைப் பற்றினாள். ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் சொன்ன பூர்த்தியிலே பக்தியுமுண்டாயிருக்கச் செய்தே, “ஹரி:” என்று விசேஷிக்க வேண்டிற்று அல்லாதார்க்கும் இக்குணங்கள் ஓரொருகால் உண்டாகையாலே; இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வபாவம் என்கைக்காக வெடுத்தது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் இவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், இவர் இடைவிடாமல் துன்பத்தில் உள்ள விதத்தை எண்ணும் நஞ்சீயர், இவர் ஈடுபடும் விதத்தை அருளிச்செய்ததை அடுத்து கூறுகிறார். நஞ்சீயர் இந்தத் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்ய முனையும் ஒவ்வொரு தடவையும் இவ்விதம் கூறுவார்; “பாண்டவர்களுடைய செயலுக்காக க்ருஷ்ணன் தன்னை அளித்து, அவர்களுடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டவனாக, அவர்கள் செல்லும் இடம் அனைத்திற்கும் அவர்களுடன் சென்றபோது, அவர்கள் அடைந்த துன்பங்கள் அனைத்தையும் அவன் அடைந்தது போன்று இவரும் அடைகிறார். அவர்கள், போலியான தர்மம் உள்ளது என்று உள்ளதால் துன்பம் அடைந்தனர்; இவருக்கு அது இல்லை என்றாலும் ஏன் துன்பம் அடைகிறார்?”, என்று நஞ்சீயர் கூறுகிறார். போலியான தர்மங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு, க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரங்களையே உதவிக்கு நோக்கியபடி உள்ளபோதிலும், த்ரௌபதி அடைந்த

நிலையைப் போன்று இவருடைய நிலையும் உள்ளது; இதற்கு ப்ரமாணம் உத்யோகபர்வம் - ஸாஹம் கேசக்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்யபிப்ரபோ - ப்ரபு! நீ உள்ளபோதிலும் நான் ஒருவனால் எனது தலைமுடி பிடித்து இழுக்கப்பட்டேன் - என்று உள்ளது காண்க. ஆனால் த்ரௌபதி அனைத்தையும் விட்டு, “க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்” என்று இருந்தாளோ என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். உத்யோக பர்வம் - மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி: - பெரிய ஆபத்து உண்டாகும்போது பகவானாகிய ஸ்ரீஹரியே நினைக்கத்தக்கவன் - என்பது காண்க. போலியான கணவன்மார்களாலும், தன்னாலும் பாதுகாத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான ஆபத்து அங்கு ஏற்பட்டது. (பகவாந்) - பரிபூர்ணன் அல்லவோ? பூர்ணத்தனமை இல்லாதவர்கள் கார்யம் செய்ய வல்லவர்கள் அல்லர் என்பது வசிஷ்டர் எண்ணம். (ஹரி:) - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழித்தல் என்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டவனைப் பற்றினாள். ஆனால், “ஹரி” என்ற திருநாமமானது, “பகைவர்களை அழிப்பவன்” என்பதை மட்டுமே உணர்த்தும் அல்லாமல், அதன் தன்மையைக் காண்பிக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஞானம் போன்ற குணங்கள் மூலம் கூறப்பட்ட நிறைவாக உள்ள தன்மையில், சக்தியும் அடங்கி உள்ளது. ஆயினும் “ஹரி” என்று ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டியுள்ளது என்றால், இவனைக் காட்டிலும் வேறு சிலருக்கும் இந்தக் குணங்களை சில நேரங்களில் உண்டு என்பதால் ஆகும்; இவனுக்கு அவர்களைப் போன்று அல்லாமல், இயல்பானது என்று கூறுவதற்காக எடுக்கப்பட்டது.

6-1-1 வைகல் பூங் கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்

செய் கொள் செந்நெல் உயர் திருவண்வண்டுர் உறையும்
கை கொள் சக்கரத்து என் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு
கைகள் கூப்பி சொல்லீர் வினையாட்டியேன் காதன்மையே

பொருள் - அழகான உப்பங்கழிகளில் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து என் கண்களுக்கு இலக்காகும்படியாக மேய்கின்ற குருகுகளே! வயலையும் விஞ்சுகின்ற செந்நெல் ஓங்கி வளர்கின்ற திருவண்வண்டுரில் எப்போதும் வசிப்பவனும், அடியார்களால் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாகத் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், அந்த அழகால் என்னை வசீகரித்து எனக்கு இனிமை அளித்த கனி போன்ற அழகான உதடுகள் கொண்டவனும், இவ்விதமாக மற்ற யாருக்கும் வசப்படாமல் தனக்கு மட்டுமே என்னை வசப்படுத்திக் கொண்டு, அவனுடைய

எஜமானத்தன்மைக்குத் தகுதியாக, கைகளைக் குவித்தல் போன்ற அடிமைத்தன்மைகளைச் செய்து நிற்கும் நான், அவனைப் பிரிந்து நிற்பது என்பதற்குக் காரணமாகப் பாபங்கள் கொண்ட எனது காதலின் தன்மையை உரைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை – சில குருகுகளை நோக்கி, திருவண்வண்டுரிலே சென்றெம்பெருமானுக் கென் தசையை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

விளக்கம் - சில குருகுகளை நோக்கி, “திருவண்வண்டுருக்குச் சென்று, அங்குள்ள ஸர்வேச்வரனிடம் எனது நிலையைக் கூறுவீர்களாக”, என்கிறாள் (பராங்குச நாயகி).

வ்யாக்யானம் - (வைகல்) உங்கள்தனை நீர்மையுடையார் சிலரோடே கலக்கப் பெறாமையிறே எனக்கிப்பிரிவு விளைந்தது; அவ்வழிவெல்லாம் உங்களைக் கொண்டு தீரலாம்படியாயன்றோ வெனக்கிருக்கிறது. ஒருகால் கலந்து பொகட்டுப் போனவவனைப் போலன்றிக்கே நீங்கெப்போதும் இங்கே வர்த்திக்கப் பெற்றேனே! உங்கள் நீர்மையில் ஏற்றமிருந்தபடியென். (வைகல்) நாடோறும். (பூங்கழிவாய்) அழகிய கழியிடத்து. பூத்த கழியிடத்தென்னவுமாம். ரசஷகனானவன் கைவிடுவது, பாதக வர்க்கங்களானவை மிகைப்பதான இவ்வளவிலே நீங்கள் முகங்காட்டுவதே. அழகிய சோலை, குளிர்ந்த தென்றல், இனிய பரிமளந் தொடக்கமான இவையுமுண்டிறே. பிரிந்தவனே பாதகனாகை யன்றிக்கே, இருந்த தேசமும் பாதகமாகை.

விளக்கம் – (வைகல்) – உங்களைப் போன்று அனைவரிடமும் ஒன்றாகக் கலந்து பழகுதல் என்ற நீர்மை குணம் இல்லாதவர்களிடம் நான் சேராத காரணத்தால் அல்லவோ எனக்கு இந்தப் பிரிவு ஏற்பட்டது? இத்தகைய எனது இழப்பு முழுவதும் உங்களுடன் கலந்து பழகுவதன் மூலம் தீரலாம்படி என் நிலை உள்ளது. ஒருமுறை இங்கு வந்து என்னுடன் கலந்து நின்று பின்னர் என்னை விட்டுப் பிரிந்தவன் போன்று அல்லாமல், நீங்கள் எப்போதும் இங்கு வசித்தபடி உள்ள நிலையை நான் அடைந்துள்ளேன். உங்களுடைய நீர்மையின் தன்மைதான் எத்தகையது! (வைகல்) - ஒவ்வொரு நாளும். (பூங்கழிவாய்) - அழகான உப்பங்கழிகளில். மலர்களுடன் கூடிய கழி என்றும் கூறலாம். என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியவன் என்னைக்

கைவிடுதல் மற்றும் எனக்கு மேலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவல்ல கூட்டங்கள் அதிகமாக இருத்தல் என்பதாக உள்ள நிலையில் நீங்கள் வந்து ஆறுதல் கூறும்படியாக முகம் காண்பிக்கிறீர்கள். இவளைப் பாதிப்பது எவை என்றால் அழகான சோலை, குளிர்ந்த தென்றல், இனிய பரிமளம் போன்றவை தொடக்கமாக உள்ள பலவும் ஆகும். அவன் என்னைப் பிரிந்தால் மட்டும் என்னை பாதிக்கவில்லை, அவன் இருந்த இடமும் என்னைப் பாதிக்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (வந்து) “பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கத:” போலே, ஆளிட்டறிவிக்குங் தையயிலே நீங்களே வந்து. வழிபறியுண்டவிடத்தே தாய் முகங்காட்டினாற்போலே காணும் பிராட்டியைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற சமயத்திலே திருவடி வந்து முகங் காட்டினபடி. (ஹநுமதா) தளர்ந்து “ஆவாரார் துணை” என்று தடுமாறுகிற சமயத்திலே, வெற்றித்தழும்பு சுமந்த ஆண்பிள்ளையோடே கூடப்பெற்ற தென்கிறது. (வாநரேண) ஸந்யாஸி வேஷங் கொண்டு வந்து பிரிவை விளைத்து நலிவு பண்ணுமவனைப் போலன்றிக்கே, செவ்வியானொருவனோடே சேரப் பெறுவதே. (ஹ) ருஷி கொண்டாடுகிறார். போகத்துக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறோம், ஸத்தை நோக்குவாரைப் பெற்றோமிறே! என்று ஹ்ருஷ்டனாகிறான். (வந்து) அவனைப் போலே தூதர்க்கும் ஆளிட்டழைக்க வேண்டாதொழியப் பெற்றோமே. ஆளிட்டழைக்க வேண்டுகிறதிறே யவனை. ஒரு கலத்திலே யொக்கவுண்டு ஒரு படுக்கையிலே கிடந்து தூது போவாரைப்போலே காணும் இவற்றின்படி.

விளக்கம் - (வந்து) - இவ்விதம் பாதிக்கும் வஸ்துக்கள் அதிகமாக இருந்தபோது, குருகுகள் போன்று வந்து முகம் காண்பித்தவர்கள் விஷயத்தில் உதாரணம் கூறுகிறார். பாலகாண்டம் (1-8) - பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கத: - பம்பையின் கரையில் அனுமானுடன் சேர்ந்தார் - என்பது போன்று, அவனுக்கு ஒரு தூதன் மூலமாக எனது நிலைமையை அறிவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணியபோது, நீங்கள் வந்து. வழிப்பறி ஏற்பட்டு துவண்டு நின்றபோது தாய் வந்து ஆறுதலாக முகம் காண்பிப்பது போன்று, சீதையைப் பிரிந்து வருந்தி நின்ற நேரத்தில் அனுமன் வந்து திருமுகம் காண்பித்தான். (ஹநுமதா) - தளர்ந்து போய், திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவார் ஆர் துணை - என்று இருந்தபோது, “ஹநுமதா - கழுத்தில் இந்த்ரனால் அடிக்கப்பட்ட வெற்றித்தழும்பு” கொண்ட ஒரு ஆண் பிள்ளையை அப்போது துணையாகப் பெற்றாள். (வாநரேண) - ஸந்யாஸி வேடம் பூண்டு வந்து பிரிவை

ஏற்படுத்தி துன்பம் உண்டாக்குவன் போன்று அல்லாமல், அழகான நேர்மையான ஒருவன் கிட்டினான். (ஹ) - என்பதாக வால்மீகி மஹரிஷி கொண்டாடுகிறார். இனிமைக்காகச் சேர்ந்துக் கொள்கிறோம்; நம்முடைய இருப்பு என்பதை உறுதி செய்வதற்காக அசைந்தேன் என்று இப்படியாக மகிழ்ந்த மஹரிஷி. (வந்து) - லக்ஷ்மணன் மூலம், தூது செல்வதற்காக அனுமனை அழைக்கும்படியாக இராமனின் நிலை இருந்தது; அதாவது தூது செல்வதற்கு யாரேனும் உள்ளனரா என்று ஆள் இட்டு அழைக்கவேண்டும் என்பது இல்லாமல், உங்களை நான் அடைந்துள்ளேன். தூது விடுத்து அழைக்க வேண்டும்படியாக திருவண்வண்டுரில் உள்ள ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். அர்ஜுனனும் க்ருஷ்ணனும் ஒரே கலத்தில் உணவு உண்டு, ஒரு பாயில் படுத்துக் கிடந்து, பின்னர் க்ருஷ்ணன் தூது சென்றான்; அதனைப் போன்றே இங்கு இந்தக் குருகுகளின் நிலையும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மேயும்) “க்ருஹே புக்தமசங்கிதம்” என்னும்படியிருக்கை. (குருகினங்காள்) “தர்சிதாநி களத்ராணி” என்கிறபடியே இதொரு சேர்த்தியிருந்தபடியென். (வந்து மேயுமித்யாதி) நிருபாதிக பாந்தவமுடையார் பக்கலிலே பார்யா புத்ராதிகளோடே சென்று “சோறிடும்” என்று புஜிப்பாரைப்போலே காணும் இவற்றின்படி. குருகினங்காள் கைகள் கூப்பிச் சொல்லீரென்று க்ரியை. பண்டை முதலிகள், “பத்தாம் பாட்டிலே ப்ரணய ரோஷம் தோற்றச் சொல்லுகிறாள்” என்று நிர்வஹிப்பர்கள். “பாட்டுத்தோறும் கிலாந் தோற்றச் சொல்லுகிறாள்” என்று பட்டரருளிச் செய்யும்படி.

விளக்கம் - (மேயும்) - உத்யோக பர்வத்தில், “க்ருஹே புக்தமசங்கிதம் - வீட்டில் எந்தவிதமான தயக்கமும் இன்றி உணவு உண்ணப்பட்டது” என்று க்ருஷ்ணனை நோக்கி கர்ணன் கூறியது போன்று, இவை தயக்கம் இன்றி மேய்ந்தபடி உள்ளன. (குருகு இனங்காள்) - உத்யோக பர்வத்தில், “தர்சிதாநி களத்ராணி - மனைவிகள் காண்பிக்கப் பட்டனர்” என்று கூறுவது போன்று இவளுக்கும், இந்தக் குருகுகளுக்கும் ஒரு சேர்த்தி உள்ள விதம் என்னே! (வந்து மேயும் இத்யாதி) - “வந்து, மேயும், இனங்காள்” என்பதான பதங்களுடைய சேர்த்திக்குக் காரணம் கூறுகிறார். எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயல்பாகவே வந்த உறவினர்களிடம், மனைவி மற்றும் புத்திரர்களுடன் சென்று,” “உணவு

இடுவீர்களாக” என்று உண்பவர்கள் போன்று இவையும் உள்ளன. “குருகினங்காள் உங்கள் கைகளைக் குவித்து உரைப்பீர்களாக”, என்கிறாள். பட்டருக்கு முன்புள்ள முன்னோர்கள், “இவள் இந்தப் பத்தில், பத்தாம் பாசுரத்தில் தனது ப்ரணய ரோஷம் உரைக்கிறாள்” என்பர்; ஆனால் பட்டர், “ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் ப்ரணய ரோஷம் வெளிப்படும்படி உரைக்கிறாள்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (வந்து மேயும் குருகினங்காள் கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்) என்றும் பிறர்க்கு உபகரிக்கவே தேடித் திரியுமித்தனையோ, உங்கள் கார்யமும் செய்யவேண்டாவோ. இவள் கார்யமிங்கே வந்து மேய்கை. இவற்றின் கார்யமங்கே சென்று சொல்லுகை. உபவாச க்ருசையாயிருக்கிற என் கார்யம் புஷ்கலராயிருக்கிற உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டாவோ. (செய்கொள் செந்நெல்) இத்தலையை நினைக்கலாம்படியோ அங்குத்தை போக்யதையிருக்கிறபடி. “மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி | நகரஸ்தீர் கலாலாபமதுரோத்ரேண பாச்யதி”இறே அவன் படி. அத்தேசத்தில் போக்யதையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் நம்மை நினைக்கப்புகா நின்றானோ. (செய்கொள் செந்நெல்) ஒரு முதலே செய்யை விழுங்கும்படியாயிருக்கை. (உயர்) அங்கு வரம்பில்லாமையாலே முடிய உயரா நிற்குமத்தனை. “அஹமந்நம்” என்பாரளவும் செல்லத்தானுயரா நிற்குமத்தனை.

விளக்கம் – (வந்து மேயும் குருகினங்காள் கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்) - “வந்து மேயும் குருகினங்காள், கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்” என்பவளுடைய மனோபாவத்தை, “என்றும் பிறர்க்கு” என்பது தொடக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். மற்றவர்களுக்கு உதவுதல் என்பது, அங்கு வந்து மேய்தல் என்பதே ஆகும். பிறர்க்கு என்பது “தனக்கு” என்று கருத்து. மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காகவே அவர்கள் உள்ள இடத்தை தேடித் திரிந்தபடி உள்ள நீங்கள், உங்களுடைய செயல்களையும் செய்து கொள்ள வேண்டாமோ? இவளுக்கான அவற்றின் செயலானது இங்கு வந்து மேய்தல்; இவற்றின் செயல் என்பது அங்கு சென்று தூது உரைத்தல்; அந்தச் செயலை நீங்கள் செய்யவேண்டாமா என்கிறாள். அவனைக் காணாமல் உபவாசத்தால் மெலிந்துள்ள எனது கார்யத்தை, அனைத்து விதங்களிலும் நிலையாக உள்ள நீங்கள் செய்யவேண்டாமா? (செய்கொள்

செந்நெல்) - இங்கு எனது நிலையை அவன் நினைக்கலாம்படியாகவோ அந்த இடத்தின் இனிமை உள்ளது? அங்குள்ள இனிமை காரணமாக, நான் உள்ள இந்த இடத்தில் உள்ளவர்களை நினைக்காமல் உள்ளான்; இதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிபு. (5-18-15) - மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி | நகரஸ்தீ கலாலாபமதுரோத்ரேண பாச்யதி - மதுராவை அடைந்த கோவிந்தன் மீண்டும் கோகுலத்திற்கு எப்படி வருவான்? நகரத்தில் உள்ள பெண்களின் பாடல்கள் என்ற தேனைத் தனது செவிகளால் பருகியபடி இருப்பான் - என்பதாக அல்லவோ அவனுடைய தன்மை உள்ளது? உதாரணம் காண்பித்த விஷயத்தை, உதாரணத்தை எந்த இடத்திற்காக உரைத்தாரோ, அந்த இடம் குறித்தும் கூறுகிறார்; திருவண்வண்டுரில் உள்ள இனிமையில் அகப்பட்டுள்ளவன் நம்மை எண்ணுவானோ? (செய்கொள் செந்நெல்) - “செந்நெல்” என்று ஒருமையில் ஏன் கூறுகிறார் என்றால், ஒரு நெற்கற்றையை மட்டுமே எடுத்தால் கூட, அது ஆகாயத்தை விழுங்குவதாக உள்ளது. (உயர்) - ஆகாயத்தில் எந்த எல்லையும் இல்லை என்பதால், அது முடிய உயர்ந்து நிற்கும் நெற்பயிர். அதாவது “அஹம் அந்தம் - நான் அவன் உணவாகிறேன்” என்று கூறும் நித்யஸூரிகள் முடிய உயர்ந்து நிற்க முயல்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (திருவண்வண்டுறையும்) “செய்து போன மாயங்களும்” என்று கூப்பிட வேண்டாதபடியாயிருக்கை. அதாவது அவதார வ்யாவ்ருத்தி. (கைகொள் சக்கரத்து) செந்நெலின்படியாயிருக்கை. கைக்கெல்லாம் தானே ஆபரணமாயிருக்கை. (என் கனிவாய்) முறுவலை எனக்கு முற்றுட்டாக்கினவன். (பெருமான்) வாய்க்கரையிலே எனக்கு ஜீவநத்தையிட்டு என்னை எழுதிக் கொண்டவன். (கைகொள் சக்கரத்தென் கனிவாய்ப் பெருமான்) ராஜபுத்ரர்கள் கையிலிடைச்செந் கடைச்செறிக்குத் தோற்றிருக்குமாபோலே. (பெருமான்) திருவதரத்தில் பழுப்புக்கும் கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்திக்குமாயிற்று இவளெழுதிக் கொடுத்தது.

விளக்கம் - (திருவண்வண்டுர் உறையும்) - “உறையும்” என்பதற்கான கருத்தை உரைக்கிறார்; திருவாய்மொழி (5-10-1) - செய்து போன மாயங்களும் - என்று அழைக்க வேண்டாதபடி அங்கேயே நிற்பவன். இதன் மூலம் அவதாரங்களை வேறுபடுத்துகிறார். (கை கொள் சக்கரத்து) - செந்நெல் ஆகாயத்தை மறைப்பது

போன்று, இந்தச் சக்கரமானது, அந்த நெல்லின் விதத்தில் இவன் திருக்கரத்தை மறைத்தபடி உள்ளது. அந்தத் திருக்கரத்தின் ஆபரணமாக உள்ளது. (என் கனிவாய்) - தனது புன்முறுவலை நான் பூர்ணமாக உண்ணுபடிச் செய்பவன். (பெருமான்) - வாய்க்கரை என்றால் உதடுகள்; அந்த உதடுகளில் எனக்கு உயிர் வாழும் வழியைச் செய்து, என்னைத் தனக்கென்று எழுதி எழுத்துக் கொண்டவன். (கைகொள் சக்கரத்தென் கனிவாய்ப் பெருமான்) - முன்பு “கனிவாய்ப் பெருமான்” என்று கூட்டிக்கொண்டு பொருள் கூறினார். இப்போது, “கைகொள் சக்கரம் பெருமான்” என்று கூட்டிப் பொருள் கூறுகிறார். அரசபுத்திரர்கள் தங்களுடைய விரல்களில் கீழும் மேலும் என்றுள்ள மோதிரங்களைக் கண்டு மயங்கி நிற்பது போன்று, இவள் அவனுடைய உதடுகளில் உள்ள சிகப்பிற்கும், திருக்கரத்தில் உள்ள சக்கரத்தின் சேர்த்திக்கும் மயங்குகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு) நானநுபவிக்கப் பாரித்த துறைகளெல்லாம் நீங்கள் காணவிறே புகுகிறது. இவளைப் பற்றினார்க்கிவளிலும் பேறு முற்பட்டிருக்குமிறே. ஸ்ரீவிபீஷணாதிகள் பக்கலிலே கண்டு கொள்வது. (கைகள் கூப்பி) இத்தலையில் ராஜகுலங் கொண்டு மேன்மை யடித்திராதேகிடிக்கோள். அவர் பழையவரல்லர், பெருமதிப்பர் கிடிக்கோள், தொழுதுகொடு நிலலுங்கோள். “தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ” என்றிருக்குமவளிறே யிவள்தான், இவள் பரிகரமும்படியேயிறே.

விளக்கம் - (கண்டு) - நான் எந்தெந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு அனுபவித்து நின்றேனோ, அதே விஷயங்களை நீங்களும் காணவேண்டும். இவள், தான் விரும்பியது கிட்டாமல் துன்பத்தில் உள்ளபோது, இவளை அடைந்தவர்களுக்கு அவை கிட்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவளை அடைந்தவர்களுக்கு, இவளுக்கு முன்பாகவே பேறு கிட்டும். இதனை ஸ்ரீவிபீஷணன் மற்றும் அனுமன் முதலானவர்கள் விஷயத்தில் காணலாம்; அவர்கள் முன்பே இராமனைக் கண்டனர் அல்லவோ? (கைகல் கூப்பி) - இவளுடைய தூதுவர்கள் அவனிடம் சென்று கைகள் குவித்து நிற்கவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இங்கிருந்து நீங்கள் செல்வதால், நம்முடைய ராஜகுலத்தின் பெருமை காரணமாக, கர்வத்துடன் நிற்கவேண்டாம். அவன் பழமையானவன் மட்டுமே அல்லன், பெரு மதிப்பு கொண்டவன் ஆவான்; ஆகவே அவன் முன்பு கைகள் குவித்து

நிற்பீர்களாக. திருவாய்மொழி (5-3-7) - தலையில் வணங்கவுமாங் கொலோ - என்று உள்ளவள் இவள் ஆவாள்; ஆகவே இவளுடைய உதவியாளர்களும் அப்படியே உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லீர்) தொழுதவந்தரம் முகம் பார்த்துக்கொடு நிற்பர், பின்னை யுங்களுக்கு வேண்டினபடி சொல்லுங்கோள். ப்ரணயித்வத்திலே சிறிது கொத்தை யுண்டனாலும் தானான தன்மை போகாதே. (சொல்லீர்) இத்தலையில் வைவர்ண்யந் தொடக்கமான ஆற்றாமையடங்கலும் உங்கள் பாசுரத்தில் அவனறியும்படி சொல்லுங்கோள். ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவேண்டாவோவென்னில்; (காதன்மை சொல்லீர்) காதன்மையென்றவாறே தம்மளவிலே யித்தலைக்கு முள்ளதென்றிருப்பர்; “ஸத்ருச விஷயமானால், விளையுமவையும் ஸத்ருசமாயிருப்பது” என்றிறே யவரிருப்பது. அல்லாத ஏற்றங்களோபாதியிறே ஆற்றாமையில் வந்தால் இருக்கும்படியுமித்தலைக்கு.

விளக்கம் - (சொல்லீர்) - நீங்கள் அவனைத் தொழுதவுடன், அவன் உங்களுடைய முகத்தைப் பார்த்தபடி நிற்பான். அதன் பின்னர், உங்களுக்கு எவ்விதம் மனதில் தோன்றுகிறதோ அவற்றை அவனிடம் கூறுங்கள். இதனைக் கேட்ட குருகுகள் இவளிடம், “உன்னைத் தவிர்ப்பவன், நாங்கள் தொழுதவுடன் முகம் காண்பிப்பானோ”, என்றன. இதற்கு விடை அளிக்கிறாள். காதல் செய்யும் தன்மையில் சிறிது குறை ஏற்பட்டாலும், அவனுக்கே உள்ள தன்மைகள் மாறாது; அவனுக்கே உரிய தன்மைகள் எவை என்றால், அஞ்சலி செய்தால் வசப்பட்டு நிற்பது மற்றும் க்ருபைக்குக் காத்திருத்தல் போன்றவை ஆகும். (சொல்லீர்) - எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பசலை நிறம் தொடக்கமாக, பிரிவாற்றாமை முடிய உள்ள அனைத்தையும், உங்கள் சொற்கள் மூலம் அவன் அறியும்படியாக உரைப்பீராக. எனது இந்த நிலையை நீங்கள் ஒரு முறையேனும் அவனுக்கு கூறவேண்டாமா? (காதன்மை சொல்லீர்) - நீங்கள் இவ்விதம் கூறியவுடன், நமக்கு எந்த அளவிற்கு இந்த நிலை உள்ளதோ அதே போன்று எனக்கும் உள்ளது என்று கூறிவிடுவான். அவன் அவ்விதம் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரே போன்றுள்ள இரண்டு விஷயங்களுக்கு ஏற்படும் விளைவுகளும் ஒன்றாகவே இருக்கும் அல்லவோ? இப்படியாக எண்ணியபடி இருப்பான். ஆனால் அவன் இவ்விதம் இருப்பானோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார்; பிரிவாற்றாமை காரணமாக,

“அஸிதேசுஷணா – கறுத்த கண்கள் கொண்டவள்” என்று பலவாக சீதையை எண்ணிப் புலம்பினான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வினையாட்டியேன் காதன்மை சொல்லீர்) அவர் “இவ்வூர்க்கவ்வூர் காதம்” என்றிருந்தால், அப்படியே “இவ்வூர்க்கவ்வூர் காதம்” என்றிருக்கமாட்டாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய காதல். தமக்கித் தலையை யொழியச் செல்லும்படியா யிருந்தாலும், எனக்கத்தலையை யொழியச் செல்லாதபடியா பாபத்தைப் பண்ணினேன். அங்கு நின்றும் வந்தார்க்கு வார்த்தை சொல்லிவிடவும் பெற்றிலேன். (வினையாட்டியேன் காதல் சொல்லீர்) வன்னெஞ்சர் காதல் போலன்றி மென்னெஞ்சர் காதல்; மெல்லியலார் காதலளவல்லாத வென்காதல் சொல்லீர். சொல்லுவார் தாழ்வே; வரவு தப்பாதென் றிருக்கிறாள்.

விளக்கம் - (வினையாட்டியேன் காதன்மை சொல்லீர்) - அவன் தனது மனதிலும் உங்களிடமும், “இந்த ஊருக்கு, அவள் உள்ள ஊரானது மிகவும் தொலைவானது” என்று கூறினால், நானும் அதனைப் போன்று, “நான் உள்ள இந்த ஊருக்கு, அவள் உள்ள ஊரானது தொலைவானது” என்று கூறி பொறுத்திருக்க இயலாதபடியான பாபங்களைச் செய்த எனது காதல். அவனால் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முயன்றாலும், எனக்கு அவனை விட்டு அகல இயலாதபடியான பாபம் செய்த நான். சீதையானவள் இராமனிடமிருந்து வந்த அனுமனிடம் மறுமொழி கூறினாள்; எனக்கு அது போன்ற வாய்ப்பும் கிட்டவில்லை. (வினையாட்டியேன் காதல் சொல்லீர்) - வலிமையான நெஞ்சம் கொண்டவர்கள் காதல் போன்று, மென்மையான நெஞ்சம் கொண்டவர்களுடைய காதல் இருப்பதில்லை. மென்மையானவருடைய காதலைக் கூறுவீர்களாக; சென்று கூறுவது மட்டுமே தாழ்ந்ததாக இருக்கும்; ஆனால் அவன் வரவு நிச்சயமாக இருக்கும் என்று ஆறியுள்ளாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 109)

58. துரந்தஸ்ய அநாதே: அபரிஹரணீயஸ்ய மஹதோ

நிஹீந ஆசார: அஹம் ந்ருபசு: அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம் அபி

தயாஹிந்தோ! பந்தோ! நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே!

தவ ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணம் இதி இச்சாமி கத பீ:

பொருள் – கருணைக்கடலே! அனைத்துவிதங்களிலும் எனது உறவினனே! எல்லையற்ற வாத்ஸல்ய கடலே! முடிவு இல்லாததும், கழிக்க முடியாததும் ஆகிய மிகப் பெரிய பாபங்களுக்கு இருப்பிடமாக நான் உள்ளபோதிலும், உனது குணக் கூட்டங்களை எண்ணி எண்ணி, நான் அச்சம் இல்லாதவனாக, இது போன்று ஆசை கொள்கிறேன்.

அவதாரிகை – “நிக்ரஹ ஹேதுவான பகவதபசாராத்யசுபங்கள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, கைங்கர்ய விரோதிகள் அஸஹ்யமாம்படி, அதிலே அருசி பிறந்து, அதைப் போக்கித் தந்தருளவேண்டும் என்று யோகிகளுக்கு துர்லபமான இதை அபேக்ஷிப்பார் உண்டாவதே!” என்ன; “அவதியில்லாத அசுபங்களையும் போக்கவல்ல தேவருடைய அபரிச்சின்ன குணங்களை நினைத்திருந்து அபேக்ஷிக்கிறேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “பகவத் அபசாரங்கள் போன்ற பல அசுபங்கள் நிறைந்து, அதன் விளைவாக தண்டனை பெறுவதற்குக் காரணமான பலவும் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நீவிர், கைங்கர்யத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ளவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல், அந்த

விஷயங்களில் அருசி ஏற்பட்டு, அவற்றை விலக்கித் தரவேண்டும் என்று கேட்கிறீர். பெரிய யோகிகளுக்கும் கிடைப்பதற்கு அரிய இந்த நிலையைக் குறித்து உமக்கு ஆசை ஏற்பட்டதே!", என்றான். இதற்கு இவர், "எல்லையற்ற அசுபங்களை விலக்கவல்ல உன்னுடைய அளவிட இயலாத குணங்களை எண்ணியதால் இவ்விதம் ஆசைப்படுகிறேன்", என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (துரந்தஸ்ய) முடிவின்றிக்கேயிருக்கும் அசுபம். ப்ராயச்சித்தத்தாலாதல், அனுபவத்தாலாதல், உத்தரகோடி காணவொண்ணாதிருக்கை. தூர்விபாகமாயிருக்குமது என்னவுமாம். உதர்க்கத்தில் நரக கர்ப்ப வாஸங்கள் பலிக்கை. (அநாதே:) "முன் செய்த முழுவினை" என்னக் கடவதிறே. (அபரிஹரணீயஸ்ய) ஸர்வசக்தியான தேவருக்கும் பிற்காலிக்கும்படியிருக்கை. (மஹத:) ஸங்க்யாவதி ரஹிதமாயிருக்கை. காலதத்வ முள்ளதனையும் அனுபவியாநின்றாலும் அவதி காணவொண்ணாதிருக்கையும், இப்படிப்பட்ட அசுபத்திற்குத் தொகையின்றிக்கேயிருக்கையும்; "யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநுபவேப்யநாச்யம்". அணு பரிமாணனான சேதனன் இவற்றையெல்லாம் செய்தா னென்று விஸ்மயப்படும்படியிருக்கை; "சீலமில்லாச் சிறியன்".

விளக்கம் - (துரந்தஸ்ய) - முடிவில்லாமல் உள்ள அசுபங்கள். பிராயச்சித்தம் மூலமாகவோ அல்லது அனுபவிப்பதன் மூலமாகவோ எல்லையைக் காண இயலாதபடி இருத்தல். பிரித்து எடுக்க இயலாதபடி உள்ளவை. எதிர்காலத்தில் நரகம் மற்றும் மீண்டும் பிறவி எடுத்தல் போன்றவை இவற்றால் ஏற்படும்படி உள்ளவை. (அநாதே:) - திருவாய்மொழி (1-4-2) - முன் செய்த முழுவினை - என்பது கண்க. (அபரிஹரணீயஸ்ய) - அனைத்து சக்தி கொண்ட உன்னாலும் கூட "இது நம்மால் விலக்க இயலாது" என்று பின்வாங்கும்படி உள்ளவை. (மஹத:) - எண்ணிக்கையில் எல்லை இன்றி உள்ளவை. காலதத்வம் உள்ளது முடிய அனுபவித்தாலும், எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளவை மற்றும் அசுபத்தின் எண்ணிக்கை இன்றியும் உள்ளவை. ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் (60) - யத் ப்ரஹ்ம கல்ப நியுதாநுபவேப்யநாச்யம் - எந்தப் பாபங்களை ஆயிரம் ப்ரஹ்ம கல்பங்கள் அனுபவித்தாலும் அழியாதோ - என்பது காண்க. அணு அளவே உள்ள சேதனன் இந்த அளவிற்குப் பெரிய பாபங்களைச் செய்தானா என்று வியக்கும்படி உள்ளவை. திருவாய்மொழி (4-7-1) - சீலம் இல்லாச் சிறியன் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நிஹீநாசாரோஹம்) அஹம் புத்தி போத்யமான தர்மி ஸ்வரூபம் அதர்மாசார நிரூபகமாயிருக்கை. ஆசாரமாகிறது, விலக்ஷண தர்மத்திலே இழிகைக்கு யோக்யதா பாதகங்களான ஸந்த்யாவந்தநாதிகள். பாபாநுஷ்டானத்துக்கு யோக்யனென்கை.

விளக்கம் - (நிஹீநாசாரர்: அஹம்) - “அஹம் - நான்” என்ற புத்தியால் உணரப்படுவதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, அதர்மமாக உள்ளவற்றின் நிரூபணமாக உள்ளது. ஆசாரம் என்பது, உயர்ந்த தர்மத்தில் ஈடுபடுவதற்குத் தகுதியை அளிப்பதான ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவை. இங்கு பாபங்களைச் செய்வதற்கு தகுந்தவனாக உள்ள நிலை.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்